

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 9 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo G. C. skierowane przeciwko G. B. o zapłatę kwoty 956,20 złotych.

Sąd Rejonowy ustalił, że G. C. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) z siedzibą w T. m.in. w zakresie udzielania pożyczek.

W dniu 22 grudnia 2011 r. pomiędzy pozwaną a K. S. reprezentowaną przez współników (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T. doszło do zawarcia umowy pożyczki na kwotę 579,- zł. Umowa ta przewidywała, iż łączna kwota uzyskania pożyczki wynosi 179,- zł, w tym 29 zł tytułem opłaty przygotowawczej i 150 zł tytułem udzielenia zabezpieczenia pożyczki, w postaci poręczenia przez pośrednika. Pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę na rachunek bankowy pośrednika lub gotówką w oddziałach pośrednika, bądź u przedstawiciela pośrednika. Niespłacenie pożyczki w części lub całości w ustalonym terminie miało powodować uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane. Zgodnie z treścią umowy powód miał prawo do naliczania odsetek maksymalnych od kwoty pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności spłaty. W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego spłaty zaliczać się miały w następującej kolejności: koszty, odsetki i kapitał. Umowa przewidywała, że w przypadku braku zapłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę i jej spłaty przez poręczyciela nastąpi cesja wierzytelności na rzecz poręczyciela, na którą pożyczkobiorca wyraża zgodę. Umowa przewidywała także, iż koszty związane z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę zobowiązania wynoszą za wezwanie 50 zł i za czynności windykacyjne 100 zł.

Pismem z 17 czerwca 2015 r. powód wystawił wezwanie do zapłaty kwoty 636 zł tytułem niespłaconej pożyczki, odsetek i kosztów wezwania.

W dniu 26 marca 2012 r. w T. sporządzono protokół windykacyjny, w którym wskazano, że termin pierwszej wizyty windykacyjnej miał miejsce 26 marca 2012 r., kolejnej 7 maja 2012 r i także 11 lipca 2012 r. Wskazano, że pozwana dokonała w toku windykacji spłaty zadłużenia w wysokości 150 zł.

Powód zaliczył kwotę 150zł na koszty windykacji.

W dniu 30 sierpnia 2012 r. pożyczkodawczyni złożyła oświadczenie, iż przelewa wierzytelność wynikającą z umowy zawartej z pozwaną w dniu 22 grudnia 2011 r. na rzecz (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T.. Umowa wskazywała, że w imieniu spółki, na podstawie pełnomocnictwa, działa I. K..

W dniu 17 listopada 2015 r. współnicy (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T. tj. M. C., G. C., A. G., A. Z. złożyli oświadczenie, iż przelewają wspomnianą wierzytelność na rzecz G. C..

G. C. jest współnikiem (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

Wskazał, że zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie uwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda

o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości.

Jak stanowi art. 720 i nast. k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zawarta umowa stanowi tzw. umowę konsumencką. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

W niniejszej sprawie pozwana zawarła umowę pożyczki z K. S., nie zaś z powodem.

Na powodzie ciążył obowiązek wykazania swej legitymacji procesowej.

Załączona przez niego umowa cesji z dnia 30 sierpnia 2012 r. wskazywała, iż zwarta została pomiędzy K. S., a (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T..

W tym miejscu należy podnieść, iż spółka cywilna jest stosunkiem prawnym powstałym na podstawie umowy (art. 860 k.c.), przez którą jej strony, czyli wspólnicy, zobowiązują się do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów.

Spółka cywilna nie jest podmiotem prawa cywilnego. W szczególności nie jest ona osobą prawną ani jednostką organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, wyposażoną w zdolność prawną.

Ponieważ spółka nie posiada zdolności prawnej, nie przysługuje jej w związku z tym również zdolność do czynności prawnych.

W konsekwencji umowa zawarta przez spółkę cywilną nie wywołuje skutków prawnych.

W tym stanie rzeczy umowa cesji z dnia 30 sierpnia 2012 r. nie przeniosła wierzytelność dochodzonej pozwem na rzecz cesjonariusza, który opisany został jako (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T..

Sąd Rejonowy wskazał dalej, że pod w/w umową brak jest podpisu jakiegokolwiek ze wspólników. Podpis złożyła natomiast I. K., określona w umowie jako pełnomocnik spółki, przy czym do pozwu nie załączono pełnomocnictwa jej udzielonego.

Powód nie mógł zatem nabyć przedmiotowej wierzytelności od wspólników tejże spółki, bowiem nie nabyli oni tejże wierzytelności w/w umową, zaś innego dowodu na nabycie wierzytelności nie przedstawiono.

Tym samym powód nie posiada legitymacji procesowej czynnej.

Wobec powyższego nieuzasadnione jest roszczenie powoda o zwrot udzielonej pożyczki.

Na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, że powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty, w skład której wchodziły koszty zabezpieczenia zgodnie z § 7 przedmiotowej umowy oraz twierdził, że zaliczył na rzecz kosztów windykacji kwotę 150 zł.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie wykazał, że poniósł koszty windykacyjne w wysokości 150 zł. Koszt wysłania jednego wezwania do zapłaty z pewnością nie wynosi 50 zł. Przedstawiony zaś protokół windykacyjny nie jest wiarygodny, bowiem sporządzony został w dniu 26 marca 2012 r., a wskazuje, że daty wizyt miały miejsce po tej dacie, tj. w dniu 7 maja i 1 lipca 2012 r. Nie sposób w tej sytuacji przyjąć, że czynności windykacyjne zostały w ogóle przeprowadzone.

Poza tym Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, iż opłaty w rodzaju pobieranych za korespondencję z racji nieterminowej spłaty pożyczki czy przekazania sprawy do windykacji oraz jej z góry ustalony koszt, stanowią w istocie próbę dochodzenia kar pieniężnych za nieterminowe spełnienie świadczenia pieniężnego, co jest sprzeczne z ustawą,

gdyż karę tą można zastrzeżać wyłącznie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego.

Trzeba uwzględnić kiedy pojawia się konieczność podjęcia wymienionych czynności, obciążonych opłatą. Skoro wówczas, gdy dochodzi do uchybienia terminowi zapłaty, to ryczałtowe ustalanie wysokości opłaty – a w istocie odszkodowania za szkodę polegającą na konieczności poniesienia kosztów dokonania tego rodzaju czynności – jest niczym innym jak właśnie zastrzeżeniem kary umownej na wypadek nienależytego wykonania świadczenia pieniężnego. W tym zakresie postanowienia umowy są sprzeczne z ustawą i jako takie nieważne.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, że jego wątpliwości wzbudziła kwota zabezpieczenia umowy pożyczki w wysokości 150 zł. Postawienie kwoty pożyczki miało nastąpić w dniu zawarcia umowy w formie wypłaty gotówki dopiero po ustanowieniu uzgodnionego przez strony zabezpieczenia (§ 1 pkt 2), które warunkowało uruchomienie pożyczki. Zdaniem Sądu Rejonowego taki zapis ma charakter fikcyjny i zmierza w istocie również do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych - art. 359 § 2¹ k.c., a zatem jest nieważne na podstawie art. 58 § 1 k.c. Zapis ten budzi wątpliwości bowiem brak jest dowodu na udzielenie poręczenia, w tej sytuacji uznać należy poręczenie za próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Apelację od wskazanego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1) art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię, a w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, że powód nie wykazał odpowiednimi środkami dowodowymi okoliczności, na które powoływał się w pozwie tj.:

- umocowania I. K. do działania w imieniu M. C., G. C., A. G. i A. Z. z siedzibą w T. ul. (...);

- przeniesienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 22 grudnia 2011 roku na poprzednika prawnego powoda, a następnie na powoda;

2) art. 103 § 1 k.c. w przypadku ewentualnego przyjęcia, że istniały jakiekolwiek wątpliwości dotyczące umocowania I. K. do działania w imieniu poprzednika prawnego powoda, poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd I instancji, że umocowanie w/w osoby nie zostało potwierdzone poprzez następujące okoliczności faktyczne:

- każdorazowo cedent wydał cesjonariuszowi oryginały dokumentów umowy pożyczki oraz korespondencji prowadzonej z pozwanym, tj. zgodnie z § 5 umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku oraz z dnia 17 listopada 2015 roku - podczas, gdy okoliczność ta stanowi potwierdzenie umocowania w/w osoby do działania w imieniu poprzednika prawnego powoda;

- każdorazowo cesjonariusz kierował do pozwanego korespondencję związaną z umową pożyczki będącą przedmiotem umów przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku oraz z dnia 17 listopada 2015 roku - podczas, gdy okoliczność ta stanowi potwierdzenie umocowania w/w osoby do działania w imieniu poprzednika prawnego powoda;

3) art. 720 k.c. przez nieprawidłowe przyjęcie, że pozwany z tytułu zawartej umowy pożyczki zobowiązany jest zwrócić stronie powodowej mniejszą zamiast tej samej ilości pieniędzy, którą na własność pozwanego przeniósł poprzednik prawny powoda;

4) art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 720 k.c. przez błędną odmowę zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty udzielonej i niespłaconej przez pozwanego pożyczki od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty;

5) art. 876 § 1 k.c. w związku z art. art. 359 § 2¹ k.c., oraz art. 58 § 1 k.c. poprzez uznanie, że ustalenie wynagrodzenia należnego poręczycielowi na kwotę 150 złotych zmierza do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych;

6) art. 860 k.c. w związku z art. 865 k.c. oraz art. 866 k.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku nie wywołała skutku w postaci przeniesienia wierzytelności dochodzonej pozwem na rzecz poprzednika prawnego powoda z uwagi na brak zdolności do czynności prawnych w/w podmiotu, podczas, gdy:

- stroną umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku są wspólnicy w/w podmiotu, które to osoby zostały wyraźnie oznaczone w treści komparycji umowy;

- brak jest jakichkolwiek przepisów określających dokładną treść prawidłowego oznaczenia współników spółki cywilnej jako strony zawieranych przez te osoby umów, w tym umowy przelewu wierzytelności, wobec czego nieuzasadnione jest twierdzenie, że sposób w jaki w umowie przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku oznaczono współników spółki cywilnej jest nieprawidłowy, a w konsekwencji nie daje podstaw do uznania, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku nie wywołuje skutków prawnych;

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1) art. 232 k.p.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że powód nie wykazał odpowiednimi środkami dowodowymi okoliczności, na które powoływał się w pozwie, tj. przeniesienia wierzytelności na rzecz poprzednika prawnego powoda oraz na powoda, jak również okoliczności umocowania I. K. do działania w imieniu poprzednika prawnego powoda;

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji dokonanie ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy, polegające na:

a) nieuzasadnionym przyjęciu, że mocą umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku poprzednik prawny powoda nie nabył wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2011 roku - pomimo, że okoliczność ta wynika z dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku, jak również dalszych czynności wykazanych w niniejszym postępowaniu;

b) nieuzasadnionym przyjęciu, że I. K. nie jest upoważniona do działania w imieniu poprzednika prawnego powoda - pomimo, że okoliczność ta wynika z dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku, jak również faktu wykonania w/w umowy przelewu wierzytelności;

c) nieuzasadnionym przyjęciu, że mocą umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 listopada 2015 roku powód nie nabył wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2011 roku - pomimo, że okoliczność ta wynika z dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 listopada 2015 roku, jak również dalszych czynności wykazanych w niniejszym postępowaniu;

3) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że następujące okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie budzą wątpliwości, tj., że:

- w dniu 30 sierpnia 2012 roku wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2011 roku została przeniesiona przez pożyczkodawcę na rzecz poprzednika prawnego powoda, podczas, gdy pozwany nie kwestionował tej okoliczności oraz fakt ten potwierdza przedstawiony dowód z dokumentu - umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku;

- w dniu 17 listopada 2015 roku wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2011 roku została przeniesiona przez poprzednika prawnego powoda na powoda, podczas, gdy pozwany nie kwestionował tej okoliczności oraz fakt ten potwierdza przedstawiony dowód z dokumentu - umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku;

III. błąd w ustaleniach faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że:

- 1) mocą umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku poprzednik prawny powoda nie nabył wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2011 roku - pomimo, że okoliczność ta wynika z dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku, jak również dalszych czynności wykazanych w niniejszym postępowaniu;
- 2) mocą umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 listopada 2015 roku powód nie nabył wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2011 roku - pomimo, że okoliczność ta wynika z dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 listopada 2015 roku, jak również dalszych czynności wykazanych w niniejszym postępowaniu;
- 3) I. K. nie jest upoważniona do działania w imieniu (...) s.c. - pomimo, że okoliczność ta wynika z dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku;

Poza sformułowaniem zarzutów stawianych skarżonemu wyrokowi skarżący wniósł o dopuszczenie dowodów z następujących dokumentów:

- pełnomocnictwa z dnia 1 października 2009 roku udzielonego I. K. - na okoliczność upoważnienia do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu poprzednika prawnego powoda;
- pełnomocnictwa z dnia 4 kwietnia 2011 roku udzielonego W. P. - na okoliczność upoważnienia do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu poprzednika prawnego powoda;
- pełnomocnictwa z dnia 4 kwietnia 2011 roku udzielonego A. F. - na okoliczność upoważnienia do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu powoda;

Przy tak sformułowanych zarzutach i wnioskach skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 956,20 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku liczonymi od kwoty 579 złotych od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem pierwszej oraz drugiej instancji, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych, ewentualnie o
- 3) uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania sprawy oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem pierwszej oraz drugiej instancji, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na względzie należy więc wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną.

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Zarówno poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Idąc dalej, należy wskazać, że w realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego, poprzez przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych przez skarżącego do apelacji.

Niewątpliwie strona powodowa, już na etapie wniesienia pozwu dysponowała dokumentami, który załączyła dopiero do rozpoznawanej apelacji. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji istniała zatem obiektywna możliwość powołania tych środków dowodowych, a strona tego nie uczyniła wyłącznie na skutek opieszałości lub błędnej oceny potrzeby jego powołania.

Specyfiką apelacji w postępowaniu uproszczonym jest ograniczenie do minimum możliwości przeprowadzenia przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego.

W myśl art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego, a może je przeprowadzić wyjątkowo w odniesieniu do dowodu z dokumentu.

Nawet jednak w przypadku dowodów z dokumentu, powyższy przepis nie oznacza, że w każdym przypadku, gdy strona apelująca przedłoży nowe dowody na etapie postępowania przed sądem drugiej instancji będą one dopuszczone jako podstawa nowych ustaleń faktycznych.

Stosownie bowiem do dyspozycji art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2002 r., IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później" nie może być przy tym pojmowany - jak zdaje się to zakładać strona apelująca - w ten sposób, że "potrzeba" ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji. W realiach przedmiotowej sprawy nic nie stało na przeszkodzie, by przedmiotowe dowody zostały powołane w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Wydając zaskarżone orzeczenie, Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisów prawa materialnego, przyjmując, że powód nie wykazał aby przysługiwała mu w niniejszej sprawie legitymacja czynna do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności.

Powód wywodził swoją legitymację z ciągu trzech kolejnych umów przelewu wierzytelności w wyniku których miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

Trafnie jednak Sąd Rejonowy wywiódł, że co najmniej jedna z powołanych przez powoda umów, a mianowicie umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2012 roku jest umową nieważną.

Jest tak dlatego, że w umowie tej jako jej strona (cesjonariusz) wskazana jest (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T.. Wynika ta przede wszystkim z redakcji samej umowy, gdzie wprost wskazano spółkę cywilną jako stronę umowy. Nadto to, że stroną tej umowy jest spółka wynika ze sformułowania "reprezentowaną przez I. K.". Gdyby jak stara się to wywieść skarżący w apelacji stroną umowy byli wspólnicy spółki to sformułowanie to musiałoby

brzmieć "reprezentowanymi przez I. K.". Z kolei wywód skarżącego zawarty w apelacji, a dotyczący firmy pod jaką mogą działać spółki cywilne i oznaczania spółki cywilnej w obrocie ma charakter teoretyczny i nie wpływa na ocenę tego kto był stroną umowy z dnia 30 sierpnia 2012 roku. Gdyby bowiem podmiotem umowy mieli być wspólnicy spółki cywilnej, a nie spółka, to adekwatnym opisem strony w umowie byłby zapis o treści "M. C., G. C., A. G. i A. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna z siedzibą w T." lub zbliżonej, co w odniesieniu do przedmiotowej umowy nie ma miejsca.

Skoro zaś stroną umowy z dnia 30 sierpnia 2012 roku była spółka cywilna to należy wskazać, że charakter prawny spółki cywilnej, utworzonej i działającej w oparciu o odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego (art. 860 - 877 k.c.) wywołuje zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie sądowym liczne kontrowersje.

Przeważa pogląd, który podziela skład orzekający Sądu, że spółka prawa cywilnego jest jednostką organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, zaś jej wspólnicy są traktowani jako przedsiębiorcy w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej, t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1829).

W związku z brakiem osobowości prawnej spółka cywilna jest - jak przyjął Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dn. 31 marca 1993 r. sygn. akt III CZP 176/92, w: OSNCP 1993 r. poz. 171 - zespołem wspólników, posiadających osobowość prawną w rozumieniu prawa cywilnego. Spółka cywilna, jako taka, nie może być więc właścicielem określonych składników majątkowych, gdyż własność przysługuje wszystkim wspólnikom w odpowiednich częściach, proporcjonalnie do posiadanych udziałów w spółce.

Dokonywany więc przez (...) spółkę cywilną zakup składników majątkowych, czy wierzytelności, powinien być dokonany na nazwiska wszystkich wspólników spółki.

Spółka cywilna nie ma osobowości prawnej, nie może zatem na podstawie polskiego prawa zawrzeć umowy (tak jak na przykład spółka z o.o.), a tak naprawdę na gruncie prawa cywilnego jest jedynie umową łączącą dwóch lub więcej przedsiębiorców. Zatem w obrocie gospodarczym występuje nie spółka, a jej wspólnicy.

Skoro zaś tak, to umowa z dnia 30 sierpnia 2012 roku jest nieważna, zaś (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T. nie mogła na jej podstawie nabyć wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że nie istnieje ciąg ważnych umów przelewu, przenoszących dochodzoną wierzytelność na powoda, a tym samym zachodzi po jego stronie brak legitymacji czynnej, co skutkować musi oddaleniem powództwa, a w konsekwencji czyni również bezzasadną wywiedzioną apelację.

Jakkolwiek wobec powyższych uwag kwestia ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, odnieść należy się do podnoszonych przez Sąd Rejonowy oraz skarżącego w apelacji okoliczności braku wykazania umocowania I. K. do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu poprzednika prawnego powoda, W. P. do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu poprzednika prawnego powoda oraz A. F. do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu powoda.

Poza sporem jest, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nie zostały przedłożone dokumenty potwierdzające umocowanie wyżej wskazanych umów. Ze względów procesowych wskazanych we wcześniejszej części rozważań nie jest również dopuszczalne przeprowadzenie dowodów z dokumentów na powyższe okoliczności na etapie postępowania apelacyjnego. Umocowanie takie nie zostało więc przez stronę powodową udowodnione.

Nie oznacza to jednak, że umocowanie takie nie istniało w sensie materialno - prawnym, brak więc jego wykazania nie przesądza o tym, że czynność była dokonana z rzekomym pełnomocnikiem. Wobec tego stanowisko, że z tego powodu umowy te nie wywołują skutków prawnych jest zbyt daleko idące. Brak wykazania umocowania w niniejszym postępowaniu skutkuje jedynie tym, że należy przyjąć, iż powód nie udowodnił, aby umowy te skutki prawne wywierały, nie ma więc potrzeby odwoływania się do treści art. 103 k.c..

Skoro jednak skarżący powołał się w apelacji na ten przepis to wyjaśnić trzeba, że z art. 103 § 1 k.c. wynika, że strona, w której imieniu inna osoba zawarła umowę bez umocowania lub z przekroczeniem jego granic, może tę umowę potwierdzić, a więc umowa ta jest dotknięta tylko sankcją bezskuteczności zawieszanej. W świetle art. 103 § 1 i 2 k.c. skutek zawartej przez rzekomego pełnomocnika umowy w postaci jej nieważności następuje dopiero po definitywnej odmowie potwierdzenia bądź z upływem terminu wyznaczonego przez kontrahenta do potwierdzenia umowy.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że potwierdzenie umowy może w realiach niniejszej sprawy nastąpić poprzez przystąpienie do jej wykonania, a więc przez fakty konkludentne. Oświadczenie woli odzwierciedlające decyzję podmiotu, w którego imieniu umowę zawarł rzekomy pełnomocnik – zarówno potwierdzające, jak i odmawiające potwierdzenia tej umowy – może być w zasadzie złożone w dowolnej formie (tak też M. B., *Konsekwencje czynności prawnych dokonywanych przez rzekomego pełnomocnika* (art. 103–104 k.c.), *Pr. Sp.* 2006, Nr 12, s. 42). Wyjątek wynika z art. 63 § 2 k.c.. W myśl tego przepisu, jeżeli do ważności czynności prawnej wymagana jest forma szczególna (chodzi zatem o formę ad solemnitatem), potwierdzenie powinno być dokonane w tej samej formie (również pod rygorem nieważności).

Skoro więc w realiach przedmiotowej sprawy przelew wymagał formy pisemnej (art. 511 k.c.), to i potwierdzenie czynności wymagało tej formy.

Na pełnym marginesie rozważań wskazać można, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego dotyczące dochodzonych przez powoda kwot z tytułu kosztów windykacyjnych i kosztów poręczenia, jak i wywód prawny dokonany przez ten Sąd a uzasadniający brak podstaw do obciążenia dłużniczki tymi opłatami. Wobec powyższego nie zachodzi potrzeba jego ponownego przytaczania.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.